

Hagai - Comentarii W. McDonald

A. Muștrare pentru neglijarea rezidării templului

Această profeție este datată ca provenind din anul al doilea al regelui Darius, medo-persanul. Domnul i-a muștrat pe evreii din Iuda pentru delăsarea lor în munca de reconstruire a templului, în timp ce ei înșiși trăiau în condiții de mare confort, în case căptușite.

B. Eșecul de a rezidi a avut drept urmare sărăcie și secetă

Ei ar fi trebuit să țină seama de istoria recentă, trăgând învățăminte din avertismentele primite. Când au neglijat casa Domnului, au suferit de foame, de sete și de sărăcie. Acum Domnul le-a poruncit să înceapă munca la templu. Atâta timp cât casa lui Dumnezeu zăcea în ruine, nu se puteau aștepta la nimic decât la secetă.

C. Îmbărbătați de Hagai, oamenii au reluat lucrul la templu

Zorobabel, guvernatorul lui Iuda, și Iosua, marele preot, împreună cu toată rămășița poporului, au ascultat de Cuvântul Domnului și au început să rezidească la douăzeci și trei de zile după darea poruncii de rezidare.

A. Profetul îi îmbărbătează din nou pe oameni, asigurându-i de prezența Domnului

Cam după o lună, în luna a șaptea, oamenii s-au descurajat, slăbind eforturile de reconstrucție, mai ales când s-au gândit la gloria templului de odinioară. Conducătorilor lor li s-a spus să fie tari și să nu se teamă, deoarece Duhul lui Dumnezeu a rămas între ei.

B. Gloria templului viitor o va întrece pe cea a fostului templu

Dumnezeu i-a încurajat pe lideri, dându-le asigurarea că slava templului viitor (cel din timpul Mileniului) va fi mai mare decât a oricărui templu anterior. „Dorința tuturor națiunilor” este considerată de obicei drept o referire la Mesia și la revenirea Sa în templu. Dar contextul sugerează că ar putea să se refere la comorile națiunilor (Folosirea majusculor în NKJV e în ton cu interpretarea tradițională, dar redarea cu inițiale mici a expresiei „dorința tuturor națiunilor” din textul marginal sugerează o variantă alternativă.). Argintul și aurul lor aveau să se îndrepte spre Ierusalim, pentru a înfrumuseța templul. Versetul 9a sună astfel: „Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi...” Cele două temple au fost considerate ca o singură casă. Pe lângă slavă, se face și promisiunea păcii pentru viitor.

A. Jertfele aduse pe altar erau necurate, atâta timp cât templul zăcea în ruine

A treia profeție a fost dată în ziua a douăzeci și patra a lunii a noua. Oamenilor li s-a spus să le pună preoților două întrebări: (1) Dacă poartă cineva în poala hainei sale carne sfințită, și atinge cu haina lui pâine, bucate fierte, vin, untdelemn sau o mâncare oarecare, lucrurile acestea vor fi sfințite? Preoții au răspuns, corect, „Nu!” (2) Dacă cineva care a devenit necurat prin faptul că s-a atins de un mort, se va atinge de aceste bucate, vor deveni ele necurate? Din nou, preoții au răspuns, corect: „Da.” Cu alte cuvinte, iată ce s-a înțeles: „Cel ce e sfânt nu împarte sfințenie nici unui alt lucru, dar cel ce este el însuși întinat transmite întinarea.” Sau, să ne exprimăm altfel: „Lucrarea și închinarea nu sfințesc păcatul, dar păcatul contaminează lucrarea și închinarea.” Aceasta a fost o atenționare la adresa poporului, ca oamenii să știe că ofrandele aduse de ei lui Dumnezeu erau întinate și că ei înșiși erau necurați atâta timp cât templul zăcea în ruine.

B. Înainte de punerea temeliei templului, oamenii sufereau de pe urma sărăciei

Înainte de a începe să construiască templul, ei avuseseră parte de lipsuri de grâu și de vin, iar recoltele lor fuseseră atacate de tăciune și de mucegai, precum și de grindină. Dar chiar și de atunci încoace, interminabilele lor întârzieri cu privire la lucrările de rezidare au adus peste ei disciplina din partea lui Dumnezeu, manifestată prin greutăți și lipsuri.

C. Dacă vor relua lucrul la templu, Domnul îi va binecuvânta

Dar din ziua în care aveau să pună temelia templului Domnului, Dumnezeu avea să-i binecuvânteze.